Выходить у Львовѣ що дня (кромѣ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Адміністрація и Експедиція подъ ч. 8 улиця Чарнецкого.

Редакція ул. Францішканьска ч. 10, двери 10.

Письма приймають ся лишь франкованй.

Рекламаціи неопечатаній вольни вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Газеты Львôвскои“.

Предплата у Львовѣ въ Адміністраціи „Газеты Львôвскои“ и въ ц. к. Староствахъ на провінціи
на цѣлый рокъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к.
на чверть року . . 60 к.
мѣсячно . . . . 20 к.
Поодиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
за цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . . . 45 к.
Поодиноке число 3 кр.

Ч. 255. Середа 13 (25) падолиста 1891. Рокъ I.

Борба на Середземнôмъ мори.

Середъ загальныхъ запутанинъ на европейскôмъ континентѣ майже не звертає ся уваги на ту борбу, яка веде ся на Середземнôмъ мори, а однакожь єсть то борба такъ великои ваги, що вôдъ неи зависить не лишь удержанє мира але и судьба народôвъ въ Европѣ. Альзація и Льотарингія та цѣлый балканьскій пôвостровъ нѣчимъ політицѣ супротивъ того, чимъ єсть Середземне море. Згаданй двѣ давнй провінціи францускй суть лишь предметомъ спору межи Францією а Нѣмеччиною; о балканьскій пôвостровъ спорять лишь тамошнй народы зъ собою а для Россіи єсть вôнъ важный яко выхôдъ на Середземне море: але въ сѣмъ послѣднôмъ концентрують ся интересы Англіи, Франціи, Италіи, Австріи, Туреччины и Россіи. Ось поглянеьмо лишь, якъ ведуть згаданй державы, поки що, тиху борбу зъ собою.

Коли Франція заняла Туніс, котрый Италія уважала яко природно належачій до неи, обовязала ся она не укрѣпляти мѣста Бізерты на африканьскôмъ побережу. Англія заняла тогди Египетъ и пильнує его до нинѣ, поставивши тамъ значну силу войска. Италія, видячись загроженою вôдъ Франціи, котра все ще уважає Тірреньске море за свое, укрѣпляє свои порты а головно портъ военный въ Спеціи и збôльшає фльоту а Франція, якъ бы въ вôдповѣди на то, умѣстила четверту часть своеи фльоты въ Тульонѣ. Россія знову пре ся конче на Середземне море а хочь въ берлиньскôй угодѣ зобовязала ся не робити зъ Батумъ въ Чорнôмъ мори порту военного, все таки его укрѣпила и зробила догôднымъ пристановищемъ для своеи фльоты, а въ послѣдныхъ часахъ выробила собѣ бодай якій-такій свобôдный переѣздъ черезъ Дарданелѣ. Спôльно зъ Францією стараєсь она пôдкопати вплывъ и значѣнє Италіи въ Абессініи. Италію знову пôддержує Англія, котра маючи доси такй позиціи якъ Гібральтаръ, Мальта, Кипръ и Египетъ, панувала доси на Середземнôмъ мори, але теперь вже не чуєсь такъ безпечною и для того не лишь подвоила свою фльоту на томъ мори, але ще й приступила до союза зъ Италією. Навѣть Австрія видѣлась зъ многихъ взглядôвъ спонуканою укрѣпити и розширити свôй военный портъ въ Полѣ. О заходахъ Франціи, щобы зъ часомъ загорнути и мароканьске цѣсарство, до чого она чимъ разъ бôльше лагодить ся, вже и не згадуємо; въ такôмъ случаю войшла бы тутъ въ гру ще и Италія.

Теперь же задумала Франція зробити и военный портъ зъ Бізерты. Була бы то для Франціи дуже важна позиція. Бізерта, положена якъ разъ противъ Тульону, надала бы Франціи дуже сильне становище на Середземнôмъ мори. А мѣсто се надає ся дуже добре до порту военного. Пôдъ самою Бізертою єсть озеро того самого имени, що займає 50 квадратовыхъ миль англійскихъ (звышь 12 миль нашихъ) простору. Озеро то могло бы помѣстити въ собѣ всѣ военнй фльоты европейскй. До того озера веде вускій каналъ вôдъ моря, котрый правительство француске приказало такъ поглубити, щобы нимъ могли переплывати и найтяжшй кораблѣ военнй. Позиція военна Франціи въ Бізертѣ була бы отже незвычайно сильна. Она могла бы тутъ не лишь дуже легко удержати свою фльоту и заосмотрювати кораблѣ военнй въ вугле и провіянтъ, але и паралїжувала бы майже всяку акцію Италіи и Англіи. Фльота француска зъ Тульону и Бізерты могла бы себе взаимно пôддержувати и зъ одной стороны загрожувати портъ въ Спеціи, зъ другои островъ Мальту. Зъ Бізерты, вôддаленои вôдъ Сициліи лишь на якихъ 100 кільометрôвъ, моглабы француска фльота бомбардувати цѣле полудневе побереже Италіи и спинити всю торговлю италіяньску. Кромъ того могла бы она легко пôрвати комуникацію мѣжь Гібральтаромъ а Суецомъ. Мимо того могла бы однакожь Франція ажь тогди статись небезпечною, колибъ фльота єи на Середземнôмъ мори стала такъ великою, якъ фльота Италіи и Англіи разомъ.

Зъ сеи ситуаціи на Середземнôмъ мори и зъ теперѣшного порозумѣня мѣжь Францією а Россією видко ясно, о що розходить ся въ борбѣ на Середземнôмъ мори. Ото борба, поки що лишь тиха, веде ся о то, щобы море середземне роздѣлити на двѣ части, на захôдну француску, коштомъ Италіи и на всхôдну россійску, коштомъ Туреччины. Середъ такого стану рѣчей находить ся Англія въ такôмъ положеню, що єи интересы потерпѣли бы зарôвно чи бы то на всходѣ Середземного моря запанувала Россія, чи на заходѣ Франція; она мусить для того оглядатись на обѣ стороны и держатись крѣпко союза зъ Италією, котра одна яко найбôльше интересована може єй дати добру помôчь.

Въ виду того, що миръ на якійсь часъ

При стрѣлецькôй ватрѣ.

ОПОВѢДАНЄ

АБҐАРЪ-СОЛТАНА.

(Перевѣвъ Павло Кирчôвъ).

(Дальше.)

Якогось слова смѣлѣйше я нѣколи не промовивъ до неи. Бувало лише очима до неи молю ся, та ласки у неи прошу. А розумѣла вона тоту мову таксамо, а може ще й лѣпше нѣжь иншй слова люцькй, але вôдповѣди тяжко було допросити ся у неи.... Смѣяти ся лишь знала. Разъ, памятаю, наклавъ я огонь пôдъ коминомъ, та сѣвеми си саме коло ватры, абы дровъ докладати; вона прийшла до мене и сѣла на своѣмъ высокôмъ стôльци, а пôжки свои малй поставила на моѣмъ плечи, якъ на якôмъ пôднôжку, и дивить ся минѣ въ очи, а вôдтакъ якось *разомъ* каже:

— Николо, уповѣджь минѣ правду: чи я ладна?

Я схиливъ тогди головъ до єи нôгъ, та поцѣлувавъ ихъ першій разъ.

— Охъ, ясна панѣ! — кажу до неи, — ты май краснѣйша нѣжь усѣ невѣстки на свѣтѣ, нѣжь королѣвна, нѣжь цариця, краснѣйша певне и вôдъ ангелôвъ въ небѣ.

— А ты хотѣвъ бы мати таку жѣнку.... таку *любаску?*... пытала ся дальше крôзь смѣхъ.

Я мовчавъ. У горлѣ мене щось давило, гадавеми, що мя кровъ залле.

— Кажи, що бы ты для такои любаски *вчинивъ?* Чи послухавбысь, якъ бы тобѣ що зробити розказала?

— Що бы я для неи зробивъ? — ледви прошептавеми, такъ ми якась дивна утѣха мову вôдобрала. — Що? Усе, що чоловѣкъ зробити лишь годенъ.... Горы на горы быхъ попереносивъ, ящѣра огнистого убивъ быхъ, душу чортови продавъ быхъ для васъ, панѣ!

— Тямижь же собѣ, що ты тутъ сказавъ; колись тобѣ се пригадаю, а якъ слова додержишь — то й вынагороджу, — уповѣла, встаючи борзо та осмѣхаючи ся солодко, спокусливо. За хвилину уже єи не було въ свѣтлици.

Самъ не знаю, що зô мною тогди дѣяло ся: руки въ огонь пхавеми, а здавало ся, що огонь не пече; видѣло ся, що увесь сей свѣтъ то нѣчо, лишь само небо голубе, солодке, що навкруги мене не зима опадна, ай райська зелень, що я якійсь великанъ дужій, котрого нѣхто на свѣтѣ божôмъ не переможе.

А потомъ, якъ безумецъ якій, выбѣгеми изъ свѣтлицѣ: коня футрувавеми, напововъ, крѣсъ вытиравъ, набоѣ ладивъ, щобы бути на поготовѣ на кождый знакъ моеи панѣ, абы на єи розказъ усяку службу сповнити. И що була минѣ того дня казала пôти та рôдного неня застрѣлити, то бувъ быхъ послухавъ, босми якусь таку вже ѣдь у серци мавъ, що бувъ быхъ єй нѣчого не мôгъ вôдказати.

* * *

Зима якъ прийшла борзо, такъ борзо й минула. И у насъ въ горахъ ранна весна взяла ся; жарке сонце прозирало зъ поза угорськихъ верхôвъ; вчинили ся нагло великй воды, але и борзо сплыли.

Дивна то якась весна була: травы май моцнѣйше зеленѣли ся, квѣты по долинахъ якійсь моцнѣйшій май запахъ мали, орлове якось швидше, выше и поважнѣйше надъ верхами кружляли, люде до людей приязнѣйше липли, а вѣсти дивнй приходили ажь *суда* до насъ, въ горы, и то однаковй: чи зъ пôвночи, зъ ляцького боку, чи зъ полудня, зъ угорського боку. Ластôвки *примчали* до насъ о якій мѣсяць борше нѣжь звычайно, та шептали тихо, що великй дива почались на свѣтѣ, що усяка воля да слобода має выйти для християнського роботящого народа, що-дѣ мандатарѣ та другй Нѣмцѣ пôдуть прôчь. Ластôвочки тотй, головки свои красвй схиливши, щебетали далѣ, що такй-дѣ часы понаставали, що самй паны, князѣ, ґрафы та лицарѣ усякй якъ по ляцькôмъ боцѣ, такъ и по усѣй угорськôй земли уповѣли свому панови цѣсареви нѣмецькому, а щобы вôнъ народови слободу давъ, бо якъ не дасть, то *бунтацію* на него зробля, та зъ трону го зсадя и иншого милостивѣйшого пана собѣ обберуть за цѣсаря. Ба, та бо й люде почали собѣ голосно сесе приповѣдати, та пôшла радôсть велика по всѣхъ горахъ и въ долахъ.

єсть досыть забезпеченый, тиха та борба на Середземномъ мори потягне ся ще довго, але скоро разъ настане рѣшаюча хвиля, то тутъ зможе прийти до дуже великихъ змѣнъ, котрî теперь лишь поволеньки пôдготовлюють ся.

Спôльнî Делеґаціи.

Комісія войскова угорскои Делеґаціи закôнчила вчера вечеромъ нарады надъ надзвычайными потребами міністерства вôйны. При титулѣ шѣснацятôмъ прийшла бесѣда на здôбнôсть до опору галицкихъ крѣпостей а міністеръ вôйны доказувавъ, що при теперѣшныхъ крѣпостяхъ треба числити ся зъ поступами на поли техніки, щобы вôдповѣсти найновѣйшимъ вымогамъ. Мѣры, якî треба було предприняти, щобы галицкî крѣпости зробити сильными до опору, установила комісія и они переводять ся постепенно; чимъ бôльше лишить ся міністерству вôйны часу до того, тимъ бôльше буде оно могло зробити. — Делеґ. Геґедишъ запытувавъ, кôлько ще будуть коштувати крѣпости краковска и перемыска? На то сказавъ міністеръ, що не може дати вдоволяючои вôдповѣди, бо предложеня, якî поробила комісія що до переробленя тыхъ крѣпостей, переводять ся въ мѣру того, якъ на то часъ позваляє и о скôлько на то выстають средства. Жаданый на ту цѣль міліонъ представляє суму, яка на рôкъ потрѣбна. Коли перероблене тыхъ крѣпостей скôнчить ся, не можна такожь сказати, бо заєдно треба числити ся зъ борбою поступу артілеріи и фортифікаціи.

Въ Комисіи буджетовôй австрійскои Делеґаціи заявивъ ґр. Кальнокій, що правительство звертає пильну увагу на установлене технічныхъ аташе. — По сѣмъ розпочалась нарада надъ кредитомъ окупаційнымъ. Референтъ Бѣлиньскій сконстатувавъ, що окупованî провінціи значно пôднесли ся. Посаду войскового заступника шефа краю буде вже можна знести а такъ само буде можна знести корпусь патролюючій. Такъ само зроблено значный поступъ на поли шкôльництва и на поли економічнôмъ. Референтъ запытувавъ вôдтакъ, якъ ужиють надвышку буджетову и и якъ стоить справа выходу магометанъ зъ окупованыхъ провінцій.

Мін. Каляй вôдповѣвъ на то, що не може подати подрôбныхъ датъ; може лишь то сказати, що зъ тои надвышки покрыто доповняючî роботы при зелѣзници Сеница-Сараєво, по части при зелѣзници Добой-Симинъ ханъ; вôдтакъ покрыто выдатки на будôвлѣ воднî и меліораціи въ околицяхъ Карсту; значну часть ужито на школы якъ на школы торговельнî въ Мостары и Травнику, на ґімназію въ Сараєвѣ и т. д. Загаломъ выдано 4,371.000 зр. — Що до выходу магометаньскихъ жителѣвъ зъ краѣвъ окупованыхъ, то вѣсти въ сербскихъ ґазетахъ о тôмъ були дуже пересаднî. Вôдъ 1883 року до осени 1891 року выйшло всего разомъ 11.359 людей а причиною того єсть почасти переходъ зъ господарки натуральнои до грошевои. — Далѣ, сказавъ міністеръ, що правительство носить ся вже вôдъ давна зъ гадкою, щобы Босну получити зъ якимъ портомъ, и студіи до будовы зелѣзницѣ зъ середины Босны до Спліту вже пороблено. Міністерство стараєсь такожь о пôднесене промыслу домашного въ краяхъ окупованыхъ. По сѣмъ заявленю міністра принято титулъ „Краѣ окупованî“ безъ змѣны.

Комісія буджетова ухвалила вôдтакъ надзвычайнî потребы буджету военного. Пôдчасъ дебаты заявивъ міністеръ вôйны, що Россія приняла 7·6-міліметровый, а Румунія 6·5-мілім. карабінъ. Зменшати каліберъ карабіна нема потребы, бо 8-міліметр. карабінъ єсть зовсѣмъ вôдповѣдный. Що до санітарныхъ вôдносинъ галицкихъ бараковъ, то заявивъ міністеръ, що они суть зовсѣмъ добрî.

Справы краєвî.

(Заведене медичного факультету у Львовѣ).

Минувшого мѣсяця доносили мы, що Є. Вел. Цѣсарь призволивъ на заведене зъ 1894/5 рокомъ шкôльнымъ медичного факультету при львôвскôмъ университетѣ, зразу першого курсу, вôдтакъ що року дальшого курсу ажъ до повного выдѣлу, въ надѣѣ, що вôдповѣднî средства матеріяльнî въ дорозѣ конституційнôй на сю цѣль будуть призволенî.

Щобы-жь якъ найборше впровадити въ дѣло справу заложеня того выдѣлу, зобовязавъ ся Выдѣлъ краєвый до значнѣйшихъ жертвъ зъ краєвыхъ фондôвъ, именно, зложивъ краєвый Выдѣлъ Правительству деклярацію, котрою зобовязавъ ся, предложити Соймови слѣдуючои сесіи внесене, абы Соймъ уповажнивъ краєвый Выдѣлъ заключити зъ державною адміністраціею умову въ справѣ заведеня медичного факультету при тутешнôмъ университетѣ.

Краєвый Выдѣлъ має зобовязати ся выбудувати на ґрунтѣ, належачôмъ до загального шпиталю краєвого у Львовѣ, коштомъ краєвого фонду два новî будынки на клініку внутрѣшну и хірурґічну, а намѣреный шпиталь положницъ розширити коштомъ тогожь фонду такъ, абы обнимавъ такожь клініку положничу и ґінекольоґічну.

Крôмъ того зобовязавъ ся краєвый Выдѣлъ въ головнôмъ будынку шпитальнôмъ, помѣстити, переводячи єи коштомъ краєвого фонду, вôдповѣдну адаптацію: клініку недугъ очныхъ, шкôрныхъ и венеричныхъ.

Для всѣхъ въ горѣ наведеныхъ пять клінікъ, доставить краєвый Выдѣлъ коштомъ краєвыхъ фондôвъ цѣлого уладженя внутрѣшного, але лишь такого, якого уживає ся въ краєвôмъ шпитали. Кошты того уладженя не можуть переступати сумы 20.000 зр.

Всѣ клініки, вповнѣ уладженî, вôддасть кваєвый Выдѣлъ на ужитокъ медичного факультету въ часѣ, маючôмъ означити ся Правительствомъ, однакъ не борше, якъ клініку внутрѣшну и хірурґічну дня 1 цвѣтня 1897 р., клініку окулістичну дня 1 жовтня 1897 р., клініку положничу и ґінекольоґічну, клініку недугъ шкôрныхъ и венеричныхъ дня 1 жовтня 1898 р.

Державный Скарбъ не набуває однакъ жадного права власности будôвель и знарядôвъ, вôдданыхъ на ужитокъ клінікъ. Кождый вôддѣлъ клінічный буде заразомъ вôддѣломъ краєвого шпиталю и яко такій буде пôдлягати загальнымъ приписамъ и зарядови шпиталю, установленому краєнымъ Выдѣломъ, однакъ зъ увзглядненємъ вымогъ науки клінічнои. Управляючî клініками професоры будуть заразомъ безплатными прімаріями тыхъ клінікъ, яко на вôддѣлахъ шпитальныхъ.

Клінічнымъ професорамъ буде прислугувати право выбирати хорыхъ до своихъ клінікъ зô всѣхъ иншихъ вôддѣлôвъ клінічныхъ, сли хорый тому не спротивить ся.

Кошты звычайного удержаня будôвель и внутрѣшного уладженя, дальше кошты звычайного шпитального удержаня хорыхъ на клінічныхъ вôддѣлахъ буде поносити фондъ краєвый. О скôлько тî кошты, зô взгляду на потребы университетскои науки будуть перевысшати обовязуючу норму шпиталю, буде покрывати тоту надвыжку Скарбъ державы.

Коли бы на факультетѣ лѣкарскôмъ иншî клініки, именно клініка ляринґольоґічна,

---

Мільнеръ зразу мовчавъ, але якъ почали люде сії вѣсти щоразъ голоснѣйше повтаряти, скликавъ зъ усѣхъ сторôнъ ґаздôвъ и оголосивъ, що се усе неправда, що хто буде такî вѣсти ширити, то каже такого на сухôй *яли* повѣсити безъ суду и безъ сповѣди... А народъ смѣявъ ся мандаторови у очи и мало собѣ що робивъ зъ мандаторського слова, бо цигане принесли були уже зъ Угорщины певнî вѣсти, що старый цѣсарь уже самъ не хотѣвъ довше царювати, ай здавъ царство на свого молодого братанка, та тому казавъ ся пôдписати народови на слободу. Мільнеръ лишь таѣвъ тоту вѣсть, бо жаль було єму свого панованя.

Одна мандаторка нѣчо собѣ зъ того не робила, ба й ще пышнѣйша стала нѣжь передъ тымъ була; а голову носила до горы нѣбы царѣвна яка. Смѣяла ся зъ свого чоловѣка и зъ того Нѣмчика Германа, свого любаса; казала имъ, що у нихъ бабське серце, а смѣлости у нихъ нема й за три шелюги.

Я не знавъ самъ, що робити: чи дивити ся на паню, що щодня для мене ставала прихильнѣйша, чи о воли та слободѣ мира гадати? Бувало, якъ выйду темнои ночи та сяду *одалѣкъ* вôдъ двора на сѣрôй скалѣ а холодный *яровый* вѣтеръ мене обвѣє, то здавало ся, що той вѣтеръ шепче минѣ въ уха солодкî давнî думки, що пересуває минѣ попередъ очи образы, о котрыхъ я здавна собѣ мѣркувавъ.

— Часъ, часъ! — здаволось минѣ, що шепче вѣтеръ въ уха. — Часъ тобѣ, леґіню, у поле рушати! Часъ на славу заробити! Пора теперь до того найлѣпша... Що будешь отакъ коло бабы фальшивои, Нѣмкинѣ невѣрнои молодî лѣта марно тратити, зъ жалю та жады усыхати... Часъ вже тобѣ зъ топôрцемъ погуляти, якъ батьки твои да дѣди гуляли!

На само Благовѣщене святе пôшовсми до церкви до Жабя на службу Божу. По службѣ Божôй зôбравъ ся народъ християньскій и обступивъ Митра Коршуна, що повертавъ зъ ярмарку зъ *Сиготи*, де, якъ звычайно, ходивъ на кôнській торгъ. Митро розповѣдавъ, а люде слухали. Розповѣдавъ вôнъ тогди, що вже-дѣ и противъ молодого цѣсаря пôднесли угорськî паны бунтацію, що-дѣ цѣсарського воєводу зъ Буда-Пешту прогнали та розпочали вôйну. Оповѣдавъ, що панове тотî не збували народъ *поманами*, якъ урядники та жупаны, але вôдразу дали слободу хлопамъ, а що молодшихъ та вдатнѣйшихъ брали въ уланы, убирали за паньскî грошѣ и выправляли воювати зъ цѣсарськимъ войскомъ.

Мусить и Мільнеръ довѣдавъ ся о сѣмъ, бо ще таки того самого вечера скликавъ зновъ що старшихъ ґаздôвъ и оголосивъ, що цѣсарь волю давъ и повинности подарувавъ, але ще рôкъ, може й два, мусить лишити ся по давному, поки бунтôвникôвъ не покарає и новыхъ податкôвъ не вызначать зъ Вѣдня.

На такî слова помежи ґаздами вчинивъ ся ропôтъ. Почали всѣ разомъ кричати, що хотять таки заразъ мати волю, що знають добре о сѣмъ, що вже на всѣмъ свѣтѣ народъ слободенъ, та що вони не гадають нѣякихъ податкôвъ платити.

Мільнеръ рѣкъ имъ, що напише до Львова зъ запытанємъ, казавъ имъ ити тымчасомъ до дому и выжидати *вôдповѣду*.

Якъ порозходили ся, скликавъ зновъ усѣхъ насъ, пушкарѣвъ, та уповѣвъ намъ, що якъ будемо єму вѣрнî и прирєки додержимо, то ласка цѣсарська насъ жде, та дары великî; вôдтакъ казавъ роздати межи насъ порохъ та кулѣ и не велѣвъ нѣкуды выдаляти ся зъ дворища, ай лишь зъ набитымъ оружьомъ садибы *пантрувати*.

Въ ночи привели до мандатора Лейбу Бера, арендатора въ яворницькои коршмы; довго май вони собѣ тамъ щось по жидôвськи шварґотѣли, а вôдтакъ, ще досвѣткомъ, Лейба взявъ мандаторського коня и десь поѣхавъ долѣвъ рѣкою.

Межи нами пушкарями всѣляко о тôмъ балакали а старый Корнило, нашь ватага, вечерами розповѣдавъ намъ всякî казки о опришкахъ, що нѣбы зачувъ десь вôдъ когось за молодыхъ лѣтъ; але мы знали усѣ здоровî, що оповѣдавъ рѣчи, на котрî самъ дививъ ся, бай мы знали, що вôнъ за молодыхъ лѣтъ та славнымъ опришкомъ бувъ, а лишь зъ бѣды да зъ недостаткôвъ у Мільнера за ватагу пушкарямъ служить.

А на мою душу сесî оповѣданя Корнила щоразъ дивнѣйшî гадки наводили, що разъ менше гадавсми про Мільнериху, а разъ бай, стрѣтивши Катерину на плаю, вôдвѣвсми ѣ ажь до дому, а що єи чоловѣкъ теръ десь дошки въ горахъ, то я у неи и лишивъ ся и ажь досвѣта вернувъ на вахцимбру. Лишь одинъ Корнило завважавъ отсе, але не то

клініка недугъ ушныхъ и недугъ нервовыхъ, мали бути заведені, зобовязавъ ся краєвый Выдѣлъ помѣстити ихъ въ будовли краєвого шпиталю на пôдставѣ окремои умовы зъ адміністрацією державною, по мысли основъ, принятыхъ въ теперѣшнôй умовѣ.

Державный Скарбъ має причинити ся до коштôвъ будовы и адаптацій повысше згаданыхъ, субвенцією 150.000 зр. Перша рата припаде на рôкъ, въ котрôмъ краєвый Выдѣлъ розпôчне будову клінічныхъ павільонôвъ.

Позаякъ пôсля приближеного обчисленя тягарѣ, якй краєвый Выдѣлъ принявъ на край, приспорять выдатокъ звышь 350.000 зр. а Скарбъ державный причинить ся до покрытя тыхъ выдаткôвъ субвенцією въ квотѣ 150.000 зр. — прото зобовязаня краєвого Выдѣлу будуть вымагати накладу въ квотѣ звышь 200.000 зр. Очевидно, що приняте на край того зобовязаня залежить ще вôдъ призволеня Сойму. Однакъ можна припускати напевно, що Соймъ, домагаючи ся вôдъ такъ давна доповненя тутешного університету медичнымъ факультетомъ, не вôдтягне ся вôдъ тои конечнои жертвы. Краєвый Выдѣлъ закимъ ще зложивъ повысшу декларацію, перевѣвъ передъ тымъ ще зъ Правительствомъ переговоры, котрыхъ выплывомъ була ся конечнôсть понесеня тыхъ жертвъ изъ стороны краю, коли цѣла справа не мала проволѣкати ся.

Депутація львôвского університету, зложена зъ ректора дра Балясіца и деканôвъ дрôвъ: Сарницкого, Яновича и Дуніковского ѣздила до Вѣдня, щобы зложити Є. Вел. Цѣсареви подяку за утворене медичного факультету при львôвскôмъ університетѣ. Вчера була депутація на авдієнціи а Є. Вел. Цѣсарь выслухавши подяки, такъ промовивъ: „Тѣшить Мене дуже, що Панôвъ тутъ виджу, а немеише, що выдѣлъ медичный буде остаточно у Львовѣ утвореный. Принесе вôнъ безсумнѣвно краєви и державѣ великій пожитокъ. Тѣшить Мене то тымъ бôльше, позаякъ Галичина есть Менѣ такъ близькою, а справа ей такъ дуже лежить Менѣ на серци. Зъ великимъ вдоволенємъ приймаю до вѣдомости вашй завѣреня, що молодѣжь академічна обохъ народностей краєвыхъ выхову є ся въ патріотичнôмъ и династичнôмъ дусѣ, и сподѣваю ся, що и на дальше такъ буде“.

щобы посваривъ, ай ще осмѣхнувъ ся збы тошно та подарувавъ ми гарну порохôвницю

Въ страстный вôторокъ выпросивъ ся я на увесь тыждень до дому; *старию* кортѣло побачити та зъ сестрами довше посидѣти и такъ вже ихъ лишень двѣ було дома, бо старша ще въ зимѣ вôддала ся. Прийшовши вечеромъ, заставсми старого ще хмарнѣйшого якъ бувало. Сидѣвъ на лавѣ задуманый, що ледви головою кивнувъ яксми цѣлувавъ его въ колѣно. Ще нѣмъ спати пôшли мы, казавъ, щобы я до сповѣди ладивъ ся та до причастія святого, бо жадае собѣ, щобы мы разомъ *законяли*.

Мене великій страхъ зôбравъ по сихъ словахъ, босми вже вôдъ давна о сповѣди и не гадавъ навѣть... Але воля неня свята була для мене. Усю божу нôчку лишь о грѣхахъ своихъ роздумувавсми та ласки Божои просивсми... Разъ, що боявъ ся чи вôдважу ся усѣ тяжкй грѣхи мои передъ добродѣємъ розповѣсти, а друге, чи найду ласку та вôдпущѣнє грѣхôвъ у Пана Бога?

Прийшли мы рано до церкви. Добродѣй, якъ лишь насъ заздрѣвъ обохъ, такъ заразъ кивнувъ, щобы мы прийшли до захристіи *спорядкувати ся*. Мôй неньо сповѣдавъ ся першій; довга то була сповѣдь, а я за той часъ клячѣвъ передъ великимъ вôвтаромъ за царськими вратами та бивъ ся въ груди. Чувсми, якъ старый мôй зôтхавъ, або *тяръ* и хлипавъ, такъ ми ся щось здавало. Я слухавъ та якійсь бстрахъ мене бравъ ся та бажавъ си, щобы тото порядковане мого неня тягнуло ся якъ найдовше.

(Дальше буде.)

Переглядъ політичный.

Въ вѣденьскихъ добре поинформованыхъ кругахъ выкликало то здивоване, що навѣть поважнй часописи повторили вѣсть, подану одною пештеньскою ґазетою, що мін. ґр. Кальнокій має уступити. Вѣсть та есть зовсѣмъ безосновна. Въ поважныхъ кругахъ не припускають такожь, щобы теперь настала яка змѣна въ кабінетѣ вѣденьскôмъ.

До Moravsk. List. доносять зъ Праги, що на нинѣшныхъ зборахъ мужѣвъ довѣрія молодоческои партіи въ Празѣ має рѣшати ся справа выступленя молодоческихъ пословъ зъ Рады державнои. Гадка та мала выйти вôдъ пословъ Вашатого, Едв. Ґреґра, Соколя и Крумбгольца.

Два великй ґалевй обѣды для спôльныхъ Делеґацій, якй дасть Є. Вел. Цѣсарь, вôдбудуть ся въ дняхъ 28 и 30 с. м. у Вѣдни.

Минувшои суботы вôдбула ся у Вѣдни рада угорскихъ міністрôвъ, въ котрôй взяли участь всѣ міністры кромѣ міністра просвѣты, ґр. Чакого. Міністеръ торговлѣ Барошь конферувавъ довшій часъ зъ ґр. Кальнокимъ и австрійскимъ міністромъ торговлѣ, маркизомъ Бакегеномъ.

Daily Telegraph одержавъ допись зъ Петербурга, що россійскій міністеръ вôйны и міністеръ маринарки, помимо нужды голодовои въ Россіи, предложили буджеты на слѣдуючій рôкъ, котрй перевысшають буджеты сегорôчнй о 10 міліонôвъ рублѣвъ. Буджетъ маринарки дôставъ уже потверджене, а незадовго дôстане потверджене и высшій буджетъ армін.

Narodni Listy довѣдують ся, що 1500 Чехôвъ, котрй не хотѣли перейти на православіе, выдалило россійске правительство зъ Волыни. Девять тысячь Чехôвъ, що перейшли на православіє, одержали всякй права, якй прислугують россійскимъ пôдданымъ.

Новинки.

— **Громадѣ Копанка,** въ повѣтѣ калускôмъ, удѣливъ Є. Вел. Цѣсарь на будову церкви запомоги въ квотѣ 100 зр.

— **Для убогихъ мѣста Вѣдня,** правдиво потребуючихъ а гôдныхъ помочи, удѣливъ Є. Вел. Цѣсарь на руки директора тамошнои поліціи 4000 зр.

— **Є. Ексц. панъ Намѣстникъ ґр. Бадені** звиджувавъ вчера львôвску ґімназію Францъ Іосифа въ часѣ вôдъ ¾ на 8 до 10 год. Є. Ексц. бувъ на лекціи нѣмецкого языка въклясѣ VII a, на лекціи латины въ клясѣ II a и VIII б, а въ клясѣ I б на лекціи ґеоґрафіи.

— **Именованя.** Презесъ міністерства, яко управитель міністерства справъ внутрѣшныхъ, именувавъ повѣтового комісаря, Игнатія Корженьовского, старшимъ комісаремъ поліціи въ етатѣ львôвской дирекціи поліціи. — Ц. к. краєва Рада шкôльна именувала Іосафата Годованьского сталымъ учителемъ при школѣ етатовôй въ Дзѣбулкахъ; Ивана Хомина сталымъ учителемъ при школѣ етатовôй въ Скоморохахъ Новыхъ; Василя Должаньского въ Дворцяхъ сталымъ учителемъ школы етатовои въ Бутинахъ.

— **Конкурсы.** Ц. к. окружна Рада шкôльна въ Гусятинѣ розписала конкурсъ до 31 грудня на слѣдуючй учительскй посады: 1) етатовй, зъ платнею 300 зр. и мешканємъ: въ Хлопôвцѣ, Коцюбинчикахъ, Нижбôрку старôмъ, Сокиринцяхъ, Увислѣ; 2) при двоклясôвцѣ въ Крогульци посада другого учителя зъ платнею 300 зр.; при двоклясôвцѣ въ Городници зъ платнею 240 зр. 3) при школѣ філяльнôй въ Боссырахъ зъ платнею 250 зр. и мешканємъ. Въ Хлопôвцѣ языкъ выкладовый польскій, въ Коцюбинчикахъ польскій и рускій, въ вcase прочихъ усюда рускій. — При почтѣ опорожнена посада експедієнта почтового въ Климци (стрыйскій повѣтъ) зъ кавцією 200 зр., платнею 150 зр., на выдатки канцелярійнй 40 зр. и 540 зр. за посланчу ѣзду денну до Тухольки. Речинець до 30 падолиста. — Повѣтова Рада въ Сокали розписала конкурсъ на 12 провізоричныхъ посадъ писарѣвъ громадскихъ окружныхъ въ платнею 300—360 и 50—120 зр. рôчно за объѣздки. Подання вносити треба до 5 грудня.

— **Державный испытъ,** въ цѣли полученя посады въ публичнôй службѣ здоровля, зложили въ падолистѣ въ Краковѣ докторы всѣхъ наукъ лѣкарскихъ: Антôнъ Хоминъ зô Львова, Стефанъ Джевицкій зъ Соколова, Іосифъ Фрідберґъ, полковый лѣкарь, Иванъ Орскій зъ Кракова и Володимиръ Щепаньскій зъ Ряшева.

— **На инфлюенцу,** якъ выказують лѣкарѣ львôвскй, хорувало або ще до теперь хорує у Львовѣ вôдъ жовтня с. р. 80.000 особъ.

— **Огнѣ.** Въ Замочку, жовкôвского повѣта, згорѣвъ зъ 6 на 7 с. м. фольварокъ Ив. Ляйсе зô всѣми будынками господарскими, и кôлька селяньскихъ господарствъ. Шкода була незаобезпечена.

— **Намѣрене злочиньство на зелѣзничôмъ шляху.** Тамтого тыждня вечеромъ уложивъ злочинець, якійсь Іосифъ Свѣчиньскій, на шинахъ зелѣзницѣ заразъ за Черновцями, недалеко стацій „Фольксґартенъ“ кôлька великихъ брылъ камѣнныхъ и попривязувавъ до шинъ. Саме тогди мавъ вôдходити зъ Черновець до Сучавы осôбовый поѣздъ, котрый бы бувъ мусѣвъ тамъ выскочити зъ шинъ и наробити великого нещастя, коли бы будникъ завчасу не спостерѣгъ бувъ того та не усунувъ перешкоды. Яка була причина злобы того злочинця — незнати, хочь вôнъ находить ся уже пôдъ ключемъ.

— **Для науки нашимъ охотникамъ,** що то выдять рай въ Америцѣ, най отъ послужить отсей приклядъ. До Кракова прибуло сѣмъ еміґрантôвъ зъ Кієвскои ґуберніи, котрй зъ тяжкою бѣдою дôстали ся назадъ зъ Америки, и хотѣли въ Краковѣ осѣсти. Поліція вôдставила ихъ до ґуберніи кієвскои, бо тутъ не мали жадныхъ способôвъ нѣ средствъ до житя. То тй то еміґранты розказували, що въ Америцѣ уже бôльше рукъ до працѣ, якъ ихъ тамъ потрѣбно; роботы тяжко допасти и допросити ся. Еміґранты падають середъ улиць зъ голоду, а нѣхто и кусника хлѣба не подасть. Народъ гине та марно валяє ся по улицяхъ, а о поворотѣ нема и бесѣды, бо нема зъ чимъ. Черезъ воду сюда нѣхто за дурно на корабель не возьме.... Отсе вамъ той блаженный рай!

---

† Посмертнй вѣсти.

Францъ Вольскій, нотарь у Львовѣ, померъ оногди въ 87. роцѣ житя. Вѣчна єму память!

Теодоръ Бачиньскій, академікъ-правникъ, членъ „Академічного Братства“ и вѣденьскои „Сѣчи“, померъ 22 с. м. на грудну недугу въ домѣ свого батька, адвоката въ Стрыю. Вѣчна єму память!

Телеграмы.

Вѣдень 24 падолиста. Комісія для реформы студій правничихъ, ухвалила приступити завтра до спеціяльнои дебаты надъ проектомъ закона, ухваленымъ Палатою панôвъ.

Парижъ 24 падолиста. Міністеръ Рібо заявивъ репрезентантови бюра Райтера, що наслѣдки его розговорôвъ зъ Ґірсомъ будуть якъ наймирнѣйшй, а вѣсти о якôйсь письменнôй умовѣ суть зовсѣмъ неправдивй. — Пос. Льоръ повѣдомивъ Рібота, що заинтерпелює его, чи межи Франціею а Россією есть якась письменна умова. Рібо вôдповѣвъ на то, що не дасть нѣякои вôдповѣди. — Ґірсъ передъ выѣздомъ бувъ знову у Карнота и розговорювавъ зъ нимъ пôвъ години.

Ялта 24 падолиста. Турецке посольство зложене зъ Фуада-паши, Кіязумъ-бея и трохъ адъютантôвъ приѣхало до Ливадіи повитати царя именемъ султана.

Ріо-Янейро 24 падолиста. Бюро Райтера доносить, що противъ правительства Фонсеки выбухла вчера о 11 год. передъ полуднемъ революція.

Вôдвѣчальный редакторъ: Адамъ Креховецкій

Оголошеня до *Народной Часописи* приймае Контора **Льеопольда Литыньского,** *Львôвъ, Валова, 14.*

Зъ друкарнѣ Вл. Ловиньского пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.